

Kopanje duše

Pada, seče, zariva. Lopata...lopata, grabi lopata. Sljunak..i nešto sitno, sitno...majušno...Ostaci nečijih misli, osećanja...Gde?..Ne zna se. Čija je to zemlja?.. Ne zna se. Ko ovako lopatom razriva?.. Ne zna se...Šta je u zemlji? Neko ukopan, ili spreman za raku?..

Glasovi nailaze u rojevima. Muški opori, naredbodavni, da njega nije „na šta bi ova Krajina ličila“ uzvikuje. Ženski tihi, tihi glas, skoro da se zametne trag misli. Njeno „Uzalud čekaš“ se na kraju pretvara u - „Ništa nije opasno kao uspeh pogotovo tamo gde niko nije uspeo“. Amplituda tragedije živovanja. Nema prolaznosti. Tako sam zabeležila pri prvom slušanju.

Muškarci i žene ne tvore zajedno civilizaciju? Olako bi bilo reći da je ova radiofonska poema profeministička. Ali njena istinitost boli. Mene je jako zbolelo. I dok minuti prolaze od dvadesetjednog minuta, koliko kompozicija traje, ti se sve više unesrećuješ i postane ti svejedno za tačnost sociološke odrednice. I sva saznanja nekako blede. Nije ti bitno ni sto su rečenice koje izgovaraju gumci preuzeti iz drame Ljube Simovića. Ana Sofrenović i Slobodan Beštić nikad bolji, uverljiviji, glumačka srž zapoveda. Pijanissimo Sofrenovićeve i bas Beštićev odzvanja u tebi dugo posle kraja slušanja. Preplet glasovnih, muzičkih i stvarnosnih zvukova je tako uhvacen u jedno celo da se ostaje bez daha i analitičke misli.

Ima jedan biser tvoren od repeticija teksta koji Sofrenovićeva magično izgovara od kojeg duša boli. Nabraja tiho, tiho sređivanje odeće...haljina, nakit...prstenje, minđuše...paranje haljine, pa opet sklapanje iste... I sve ti postaje jasno da ništa nije jasno. Veština radiofonskog izvođenja ili režije?

Istina po mediju, istina po stvarnosti retko upletene isjavanjem lepote. To se događa u umetnosti. Autor je onaj koji prevlada u zoni estetike.

Zorica Jevremović